
Najiba Abdellaoui
HET
SLEUTEL
BOS
rose stories

Voor mijn ouders en voorouders
en een ieder die ooit een deur
voor een ander heeft geopend.

© 2023 ROSE stories
in samenwerking met BaaB Publishing

Tekst Najiba Abdellaoui
Omslagillustratie Pyhai
Vormgeving Studio Pietje
Drukwerk IPP Printers

ISBN 978 90 83323 83 1
NUR 283
Eerste druk september 2023

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van ROSE stories, Beethovenstraat 32-1, 1077 JH Amsterdam.
www.rosestories.nl

HET SLEUTEL BOS

Najiba Abdellaoui

rose stories

PROLOOG

In de vroege schemering leek de stad een plaatje van beton, baksteen en glas. Her en der verspreid zag je wat toefjes groen. De man die ernaar stond te kijken, had al heel wat kilometers in zijn benen. Hij haalde een hand door zijn zilvergrijze haar, wierp de stad nog een laatste kwade blik toe en liep toen door. Hij wist precies waar hij naartoe ging.

Een paar honderd meter verder legde hij zijn tas op de grond en haalde een zakje met zaadjes tevoorschijn. Hij schepte een handjevol, stond op en gooide de zaadjes in een vloeiende beweging over het met onkruid bezaaide veld aan de kant van de weg. Heel even bleven de zaadjes in de lucht hangen. Het leek alsof ze meegenomen zouden worden door de wind. Maar daarna vielen ze een voor een neer op hun bestemming.

De man veegde zijn hand af, tilde zijn tas op en vervolgde zijn weg.

Onderweg kwam hij nog een vriendelijke dame tegen. Daarna zag hij niemand meer.

HOOFDSTUK 1

Hij was weg. Foetsie, nergens te bekennen, van de aardbodem verdwenen. Fatih voelde aan zijn hals, maar in plaats van geruststellend metaal voelde hij alleen huid. Klamme, verschrikte huid en overeind staande haartjes. Hij speurde de grond af – niets. Zijn broekzakken – niets. Zijn rugtas – niets.

Fatihs hoofd begon te bonken. Zijn maag deed salto's en de paniek rende zijn lichaam uit in de vorm van zweetdruppels. 'Kom op, nadenken, Fatih,' fluisterde hij zichzelf toe. 'Je had hem net nog. De sleutel moet hier ergens zijn. Hij is gewoon gevallen. Hij ligt vast nog ergens, hij is niet weg, hij kan niet weg zijn, dat kan niet!' Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen en probeerde zich door de hoofdpijn heen voor de geest te halen waar hij die dag allemaal was geweest.

Hij kreeg de sleutel van zijn moeder tijdens het ontbijt. Het was de allereerste keer dat ze hem deze toevertrouwde. Ze zou die avond laat thuiskomen, dus het kon niet anders. Ze gaf hem liever hun kostbaarste bezit – de sleutel – dan

dat hij de hele middag en avond over straat zou moeten struinen. Met een ernstige en beetje zorgelijke blik had ze de ketting van haar nek gehaald en die bij hem omgehangen. Het was bijna een plechtig moment geweest.

Onderweg naar school had Fatih wel twintig keer de ketting aangeraakt, zelfs al was het maar drie minuten lopen. En in de klas was hij zich zo bewust geweest van de sleutel om zijn nek dat hij zich niet had kunnen concentreren.

Hij had niet eens doorgehad dat de sleutelmaker en burgemeester van de stad, meneer Masdoud, de klas binnengekomen was. Er trok een rilling over Fatihs rug toen hij eraan terugdacht. Het leek wel of het een paar graden kouder was geworden, en zelfs de stoerste leerlingen en de leraar, meneer Bashir, sloegen hun ogen neer.

Masdoud, zoals bijna iedereen de burgemeester oneerbiedig achter zijn rug om noemde, was de machtigste persoon van de stad. Ook al deed hij tijdens zijn vele bezoeken aan winkelcentra, sportverenigingen, culturele centra, ziekenhuizen en scholen altijd poeslief, bijna niemand vertrouwde hem. Maar eigenlijk vertrouwde sowieso bijna niemand elkaar hier. Dat was een van de eigenaardigheden van deze stad.

Masdoud was een kleine, dunne man, maar als hij je aankeek met zijn ijsblauwe ogen leek hij de hele ruimte te

vullen. In de klas had hij een nepglimlach op zijn gezicht geplakt en zijn keel geschraapt.

'Ik heb begrepen dat jullie de slimste leerlingen van de stad zijn,' zei hij.

De tweeling Aya en Deen wisselde een geïrriteerde blik. Maar de meeste leerlingen gingen rechterop zitten.

Masdouds glimlach verbreedde zich, hij had hun aandacht. 'Jullie weten ongetwijfeld dat we kampen met overlast uit het thuislozenkamp. Groepjes jongeren bekladden midden in de nacht onze muren en vertrappen onze planten.'

Een paar leerlingen knikten. Fatih hield zich gedeisd.

'Dat moet afgelopen zijn,' ging Masdoud verder. 'Daarom vraag ik jullie, de scherpste jonge geesten van de stad, om een oplossing te verzinnen. Iets waarmee we deze treiterij een halt kunnen toeroepen. Degene die met het beste idee komt, krijgt een spiksplinternieuwe extra huissleutel, met een mooie ketting zodat je 'm niet zult verliezen.'

Een paar leerlingen legden vol ongeloof een hand op hun mond, andere begonnen te fluisteren. Nog nooit in al die jaren dat Masdoud en zijn familie de macht over de stad hadden, was er een sleutel weggegeven.

Fatih verschoof ongemakkelijk op zijn stoel. Het was niets voor Masdoud om anderen om hulp te vragen of sleutels uit te delen. Hij had al vijf hulpjes die achter hem

aan liepen en alsmaar riepen hoe slim zijn ideeën waren. Een keer had een hulpje ongevraagd advies gegeven. Niemand wist waar ze nu was. De vrouw was van de ene op de andere dag verdwenen.

Dunya stak haar vinger omhoog.

'Ja?' zei Masdoud.

'Mogen we ook samenwerken, meneer de burgemeester, en samen een idee verzinnen?'

'Samenwerken?' Er verscheen een frons op Masdouds gezicht. Zijn nepglimlach zakte een beetje in elkaar. 'Waarom zou je willen samenwerken?'

Dunya liep rood aan en het viel Fatih op dat meneer Bashir bleekjes wegtrok. 'Eh, omdat, eh… omdat dat leuk is en je… en je vaak betere ideeën verzint… eh, samen.'

'Alleen mensen die niet voldoende vertrouwen hebben in hun eigen ideeën willen samenwerken. Mijn prijs kun je niet delen.'

Dunya beet op haar lip en kromp ineen.

'Zijn er nog meer vragen?' Masdoud keek de klas rond. Niemand zei iets.

Masdouds ogen bleven rusten op Fatih. Rustige, onopvallende Fatih, die er door de jaren heen een kunst van had gemaakt om niet opgemerkt te worden. Zodat hij met rust gelaten zou worden. Zodat hij stilletjes kon fantaseren en wegdromen.

Masdoud kneep zijn ogen samen, alsof hij zich iets probeerde te herinneren wat hij vergeten was. ‘Heb jij geen vraag?’ Hij liep op Fatih af.

Fatih dacht dat de hele klas de adem inhield, maar misschien was hij het alleen. Hij wilde verdwijnen. Hij had er alles voor over om niet met Masdoud te hoeven praten.

‘Ben je je stem kwijt?’ Masdoud was nu bijna bij zijn tafeltje. Een paar leerlingen grinnikten. Meelopers, dacht Fatih, en hij kuchte om zichzelf iets meer tijd te geven. Wat moest hij zeggen?

‘Ik heb geen vragen, meneer,’ zei hij ten slotte maar. ‘Het is allemaal duidelijk.’

‘Mooi,’ zei Masdoud terwijl hij een hand op Fatihs schouder legde. Fatih bevroor. ‘Heel mooi.’ Nog even bleef Masdoud zo staan, maar toen liep hij terug naar het bord.

Fatih durfde zich niet te bewegen, hij wilde niet nog een keer ongemerkt de aandacht trekken.

‘Maandag kom ik terug om jullie ideeën te horen.’ Met die woorden liep de burgemeester de klas uit, de uitgestoken hand van meneer Bashir negerend. Toen de deur dichtsloeg, reikte Fatih uit automatisme naar de sleutel om zijn nek.

Gelukkig. Hij zat er nog.

Na het bezoek van Masdoud bestookte de klas meneer Bashir met vragen. Ja, iedereen moest meedoen. Ja, je

mocht zelf weten hoe je je idee presenteerde. Ja, de prijs was echt. Ja, het idee zou echt uitgevoerd worden. Nee, het idee mocht niet gevaarlijk zijn.

Tijdens het vragenvuur raakte Fatih de sleutel zeker nog tien keer aan.

Een deel van de klas begon meteen in de verte te staren, broedend op de beste ideeën. Het andere deel, waaronder Fatih, probeerde onder de opdracht uit te komen, omdat ze stiekem niets te maken wilden hebben met Masdoud en zijn plannen. Ze verzonnen allerlei smoesjes: te druk, geen fantasie, bang om het fout te doen, een hond die graag ideeën opat, enzovoort.

Meneer Bashir hoorde het allemaal aan. Niemand sprak hardop uit dat ze Masdoud simpelweg niet wilden helpen. Maar meneer Bashir wist het, Fatih kon zien dat hij het wist. Hun leraar kon echter niet anders dan zijn schouders ophalen en de leerlingen herinneren aan de belangrijkste regel van de ideeënwedstrijd: iedereen moest meedoen.

Fatih walgde van de opdracht en van het gevoel dat Masdoud hem gaf. Hij voelde nog steeds diens hand op zijn schouder. Gelukkig was de school bijna uit en kon hij thuis deze vreemde dag achter zich laten.

Maar zelfs onderweg naar huis leek het alsof Masdouds ogen hem achtervolgden. Om zichzelf af te leiden probeerde hij alles wat hij zag een andere naam te geven. Dat deed hij

al van jongs af aan, omdat hij sommige woorden niet zo mooi vond. Zo werd een boom een houtvaas en een sleutel een thuiskomer. Dat woord gebruikte zijn moeder nog steeds weleens. Het woord 'sleutel' klonk zo beladen, zo gesloten.

Toen Fatih eenmaal bij de deur stond en naar de ketting greep, vond hij alleen maar huid en lucht.

Inmiddels had hij de route tussen huis en school wel drie keer gelopen, hopend en biddend, zoekend en speurend. Hij had zelfs in de bloeiende tuin van zijn moeder tussen de muntplantjes, rozen, madeliefjes en krokussen gezocht. Maar helaas – niets.

Uitgeput en vol ongeloof ging Fatih op het stoepje voor de deur van zijn huis zitten. Zijn huis dat niet meer zijn huis was. Hoe kon hij zo stom zijn? Wat zou zijn moeder zeggen? Er landden wel tien bakstenen in zijn maag die nog steeds tolde van de salto's. Hij kon niet omkijken naar het huis dat ze zouden verliezen.

Die gedachte werd onderbroken door een sprankje hoop. Misschien was de sleutel wel in zijn kleren gevallen? Fatih sprong op en klopte en schudde zijn trui en korte broek uit. Hij controleerde zelfs zijn sokken en gympen, maar niets. Met de zon zakte ook dit laatste sprankje hoop weg.

Zijn moeder, die over een paar uur thuis zou komen, zou

nooit meer haar huis vanbinnen zien. Ze waren nu… ze waren nu thuislozen. En het was zijn schuld. Zíjn schuld.

Fatihs benen begaven het en hij ging weer zitten, met zijn rug naar het huis. Hij stopte zijn hoofd tussen zijn knieën en beet op zijn vuist om het niet uit te schreeuwen. Zijn hart klopte als een bezetene, maar zijn hoofd was leeg. Hij kon dit niet bevatten. Tranen vielen via zijn wangen en vuist op het stoepje, terwijl schuldgevoel, angst en woede in golven over hem heen spoelden.

Niet ver daarvandaan draaide burgemeester Masdoud aan zijn zegelring. Er stond een sleutel in gegraveerd. Hij glimlachte – een echte glimlach dit keer – en zakte voldaan achterover in zijn leren stoel. Weer een ziel gebroken, weer een leven verzegeld.